

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jakuba Camrdy a soudců Mgr. Ondřeje Mráky a JUDr. Lenky Matyášové v právní věci žalobkyně: **P. T. D.**, zastoupená Mgr. Tomášem Císařem, advokátem se sídlem Vinohradská 22, Praha 2, proti žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Praha 3, Olšanská 2, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 15. 4. 2015, č. j. 2 A 14/2015 - 36, o návrhu žalobkyně na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti,

t a k t o :

Kasační stížnosti **se přiznává** odkladný účinek.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 1. 10. 2014, č. j. KRPA-128056-64/ČJ-2014-000022, bylo žalobkyni (dále jen „stěžovatelka“) podle § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), uloženo správní vyhoštění a stanovena doba, po kterou nelze stěžovatelce umožnit vstup na území členských států Evropské unie v délce 6 měsíců. Počátek doby, po kterou stěžovatelce nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, byl stanoven podle § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců od okamžiku, kdy stěžovatelka pozbude oprávnění k pobytu na území České republiky. Současně byla stěžovatelce stanovena doba k vycestování dle § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců, a to do 30 dnů od nabytí právní moci rozhodnutí. Podle § 120a odst. 1 zákona o pobytu cizinců správní orgán I. stupně dále rozhodl, že se na stěžovatelku nevztahují důvody znemožňující vycestování podle § 179 citovaného zákona.

K odvolání stěžovatelky rozhodnutím ze dne 30. 1. 2015, č. j. CPR-18398-2/ČJ-2014-930310-V231, změnila žalovaná rozhodnutí správního orgánu I. stupně tak, že

uloženou dobu správního vyhoštění stěžovatelky zkrátila z 6 (šesti) měsíců na 3 (tři) měsíce. Ve zbytku žalovaná rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdila.

Stěžovatelka rozhodnutí žalované napadla žalobou, která byla rozsudkem Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“) ze dne 15. 4. 2015, č. j. 2 A 14/2015 – 36, jako nedůvodná zamítnuta.

Rozsudek městského soudu následně stěžovatelka napadla kasační stížností, v níž současně požádala, aby byl kasační stížnosti přiznán odkladný účinek.

Žádost o přiznání odkladného účinku stěžovatelka odůvodňuje tím, že uvedené opatření může být v daném případě výhradním prostředkem, jak dosáhnout toho, aby konečný úspěch žaloby nebyl jen formálním, ale i faktickým a aby ochrana poskytovaná veřejným subjektivním právům stěžovatelky byla včasná a spravedlivá. V souvislosti s návrhem na přiznání odkladného účinku stěžovatelka odkazuje na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 8. 2011, č. j. 5 As 73/2011 - 100. Stěžovatelka v daném kontextu poukazuje na možný zásah do jejího práva na spravedlivý proces a především na své rodinné poměry, do kterých bylo dle jejího názoru správním vyhoštěním nepřiměřeně zasazeno.

Stěžovatelka zdůrazňuje akutní hrozbu újmy, která jí hrozí, když nesouhlasí se závěry městského soudu, že by její vztah k jejímu partnerovi byl příliš krátký na to, aby se jednalo o obdobný vztah rodinnému vztahu. Dle stěžovatelky neexistuje žádný parametr, který by stanovil, od kdy je vztah již natolik intenzivní, aby byl právně relevantní. Správním vyhoštěním je také zasazena soukromá sféra stěžovatelky tak, že se v podstatě jedná o likvidační rozhodnutí. Stěžovatelka má sice ve Vietnamu své děti, právě proto však hodlala svým dětem zajistit lepší budoucnost a integrovala se v ČR. Její osobu lze hodnotit jako bezúhonnou, jediný exces spočíval patrně v nedoložení určité náležitosti k pobytové žádosti. Stěžovatelce dále hrozí to, že během soudního přezkumu předmětné věci bude muset pobývat mimo EU nejen ony tři měsíce, ale mnohem déle, když by patrně musela požádat o další dlouhodobé vízum a lhůty pro uvedené řízení jsou v řádech měsíců. V případě nepřiznání odkladného účinku by tak došlo k nepřiměřenému dopadu do soukromého a rodinného života stěžovatelky, což lze považovat za vážnou újmu ve smyslu ustanovení § 73 odst. 2 ve spojení s § 107 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

V daném kontextu jde tak dle stěžovatelky o nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a stěžovatelce rovněž není známo, že by případné přiznání odkladného účinku bylo v rozporu s důležitým veřejným zájmem.

Žalovaná k návrhu stěžovatelky na přiznání odkladného účinku pouze konstatuje, že s přiznáním odkladného účinku kasační stížnosti nesouhlasí.

Podle § 107 odst. 1 s. ř. s. nemá kasační stížnost odkladný účinek. Nejvyšší správní soud jej však může na návrh stěžovatele přiznat; přitom užije přiměřeně § 73 odst. 2 s. ř. s., podle kterého lze přiznat odkladný účinek, jestliže by výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro žalobce (zde stěžovatelku) nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a jestliže to nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem.

pokračování

Je třeba zdůraznit, že přiznání odkladného účinku kasační stížnosti je mimořádným institutem, kterým Nejvyšší správní soud prolamuje před vlastním rozhodnutím ve věci samé právní účinky pravomocného rozhodnutí krajského (městského) soudu, na které je třeba hledět jako na zákonné a věcně správné, dokud není případně jako celek zákonným postupem zrušeno. Přiznání odkladného účinku proto musí být vyhrazeno pro ojedinělé případy, které zákonodárce vyjádřil v § 73 odst. 2 s. ř. s.

Po zhodnocení důvodů uváděných stěžovatelkou a skutečností vyplývajících ze správního spisu dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že podmínky pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti jsou v daném případě splněny.

Zdejší soud vycházel zejména z předpokladu, že nedojde-li k odkladu právních účinků rozsudku městského soudu, jímž byla zamítnuta žaloba proti rozhodnutí o správním vyhoštění, do doby rozhodnutí Nejvyššího správního soudu o kasační stížnosti, bude stěžovatelka v důsledku právních účinků pravomocných a vykonatelných rozhodnutí správních orgánů nucena opustit území České republiky, a to ještě před rozhodnutím o kasační stížnosti.

Podstatné přitom je, že pro řádný výkon ústavního práva stěžovatelky na spravedlivý proces je třeba, aby mohla setrvat na území České republiky do skončení řízení o kasační stížnosti. Byť je stěžovatelka v tomto řízení v souladu s § 105 odst. 2 s. ř. s. zastoupena advokátem, náleží k právu na spravedlivý proces i právo účastníka vystupovat v tomto řízení osobně, být v kontaktu se svým zástupcem, udělovat mu pokyny pro výkon zastoupení, poskytovat mu potřebnou součinnost atd. Nejvyšší správní soud proto shledává především možnou újmu na výkonu práva stěžovatelky na spravedlivý proces v důsledku nuceného opuštění České republiky před rozhodnutím Nejvyššího správního soudu o kasační stížnosti. Ze stejného důvodu ostatně přiznává § 172 odst. 3 zákona o pobytu cizinců žalobě proti rozhodnutí o správním vyhoštění odkladný účinek na vykonatelnost napadeného rozhodnutí *ex lege* (s výjimkou případů vyhoštění cizince z důvodu ohrožení bezpečnosti státu), a není tedy bez dalšího dán důvod, proč by obdobnou možnost setrvat na území České republiky neměl mít vyhošťovaný cizinec i po dobu následného kasačního řízení. V daném případě lze tedy nalézt příčinnou souvislost mezi právními účinky žalobou napadeného rozhodnutí a možným vznikem zákonem předpokládané újmy stěžovatelky (srov. též usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 7. 2013, č. j. 8 As 46/2013 – 36, ze dne 5. 9. 2011, č. j. 5 As 82/2011 – 92, a ze dne 17. 3. 2015, č. j. 5 Azs 39/2015 – 19, všechna uvedená usnesení jsou dostupná na www.nssoud.cz).

Nejvyšší správní soud posoudil návrh na přiznání odkladného účinku i z hlediska zbývajících podmínky stanovené § 73 odst. 2 s. ř. s. Neshledal přitom skutečnosti, pro které by přiznání odkladného účinku bylo v rozporu s důležitým veřejným zájmem. Pokud jde o splnění uvedeného předpokladu, vychází zde soud z povahy věci, z obsahu spisového materiálu a z vyjádření účastníků řízení o kasační stížnosti. K otázce možného rozporu s důležitým veřejným zájmem se Nejvyšší správní soud již vyjádřil v usnesení ze dne 19. 11. 2014, č. j. 1 Azs 160/2014 – 25, dostupném na www.nssoud.cz, kde dospěl k závěru, že „[p]okud jde o možný rozpor s důležitým veřejným zájmem, je opět nutné poměřit na jedné straně újmu brozící stěžovateli v případě nepřiznání odkladného účinku, a na straně druhé důležité zájmy společnosti. Pro zamítnutí návrhu přitom nepostačuje pouze existence kolidujícího veřejného zájmu, jak by se mohlo zdát z doslovného výkladu § 73 odst. 2 s. ř. s. Toto

ustanovení nutno vykládat ústavně konformním způsobem, a proto je třeba za pomoci testu proporcionality vážit intenzitu hrozícího zásahu do základního práva svědčícího žalobci s intenzitou narušení veřejného zájmu (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 8. 2008, č. j. 5 As 17/2008 – 131, č. 1698/2008 Sb. NSS).“

S ohledem na důvody správního vyhoštění stojí v daném případě proti podstatné újmě, která hrozí stěžovateli, riziko narušení veřejného zájmu jen nízké nebo maximálně mírné intenzity. Stěžovatelka nebyla vyhoštěna z důvodu ohrožení bezpečnosti státu, nýbrž z důvodů podle § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců.

Z uvedených důvodů tedy Nejvyšší správní soud přiznal kasační stížnosti odkladný účinek podle § 73 odst. 2 až 4 ve spojení s § 107 odst. 1 s. ř. s. Vzhledem k tomu, že žaloba stěžovatelky proti pravomocnému rozhodnutí o jejím správním vyhoštění měla *ex lege* odkladný účinek, postačí v daném případě, že se přiznáním odkladného účinku kasační stížnosti pozastavují až do skončení řízení o kasační stížnosti právní účinky přezkoumávaného rozsudku Městského soudu v Praze, neboť tím se fakticky dočasně obnovuje odkladný účinek žaloby proti rozhodnutí žalované ve věci správního vyhoštění stěžovatelky.

Přiznáním odkladného účinku kasační stížnosti přitom Nejvyšší správní soud nijak nepředjímá své rozhodnutí o věci samé.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 19. června 2015

JUDr. Jakub Camrda
předseda senátu